

Kraftprøver for Hingste.

Dette Spørgsmaal har til Tider været en Del diskuteret. Der bruges i Udlandet forskellige Prøver, navnlig i Tyskland, hvor et Spand Trækheste skal tilbagelægge et vist Antal km i Skridt med særdeles tung Belastning, og de lettere Racer i Trav med Belastning.

Alle den Slags Trækprøver er ene baseret paa at konstatere Racens Ydedygtighed og har intet med Prøve for Lungepibning at gøre.

Disse Prøver kan være ganske interessante, ligesom Trækprøver med Fjeder, der viser Hestenes Trækkraft.

Der er blot det at sige til den Slags Prøver, at det nemt bliver til Sport, saa man opøver Hestene og træner dem til at yde det mest mulige med Henblik paa Prøven.

Er der først gaaet Sport i disse Prøver, finder jeg, at vi er ude i noget, der i Praksis ikke betyder saa meget. Det bliver til Rekordjageri, ligesom saa megen Sport er blevet.

Her hjemme har vi haft Kraftprøver for Hingste, der møder som 4- og 5-aarige paa Amtsskuerne. Disse Prøver er baade en Prøve paa Hingstens Ydelse og Evne til at bevæge sig let og fremadgribende, men tillige Aandedrætsprøve for Lungepibning.

Som ung har jeg overværet disse Kraftprøver paa Sjælland, hvor der var mere Spænd i det end i Jylland. Dette skyldtes vel sagtens de langt flere Racer, der var fremstillet paa de gamle Statsskuer dengang. Det blev i nogen Maade Konkurrence Racerne imellem. Jeg husker saaledes, at jeg har set den gamle Frederiksborg-Hingst „Zarif“ i Roskilde aflægge Kraftprøve. Det var rent Væddeløb. Det saa nærmest ud, som om den løb løbsk.

Ved en saadan Prøve kunde man jo nok konstatere, om den led af Lungepibning, men ellers fandt jeg, at Prøven nærmede sig det meningsløse Sportsjageri.

I Jylland indførtes i sin Tid en ret fornuftig Kraftprøve, hvor en Hingst i Forspand skulde aflægge en Prøve med 500 kg Vægt i Vognen og en Enspænder 150 kg over en Vejtlængde paa 3 km maalt ud paa Banen. Prøven skulde gennemføres paa 14 Min.

Denne Kraftprøve er nu senere ændret til $\frac{1}{2}$ km i Skridt, 1 km i Trav og $\frac{1}{2}$ km i Skridt for de svære Racer, medens de lettere Racer foretager Prøven for tom Vogn og kører $2\frac{1}{2}$ km ($\frac{1}{2}$ km i Skridt, $1\frac{1}{2}$ km i Trav og $\frac{1}{2}$ km i Skridt). For Vestlandsracen er det ligeledes for tom Vogn 2 km ($\frac{1}{2}$ km i Skridt, 1 km i Trav og $\frac{1}{2}$ km i Skridt).

En saadan Prøve er i høj Grad til Vejledning for Dommerne ved Bedømmelsen. Prøven er nærmest en Prøve paa Avlsdyrets Evner i Brug, altsaa i Skridt og Trav, ligesom det er til Vejledning for Dommerne, hvor naturligt Hingsten bevæger sig. Der er til Trods for denne milde Kraftprøve en Del Modstand mod disse Kraftprøver.

Denne Modstand skyldes, tror jeg, tildels et vist Maal af Magelighed. Det er saa omstændeligt at skulle foretage Prøven paa Skuedagen.

Er det ordnet praktisk, som vi har det inden for 3. Skuekreds, at Landboforeningen sørger for et passende Antal dertil egnede Vogne, er det kun Seletøjet, der maa tages med, og det er da overkommeligt.

I min Virksomhed som Kredsskuedommer igennem 25 Aar har jeg altid været glad ved, at Kraftprøven er bibeholdt; den har til Tider kunnet give Anledning til Ændring i Opstillingen af Hingstene. To lige gode Hingste bliver paa denne Maade omplacerede, hvis den ene nærmest kan være noget af en Krøbling i Brug, medens den anden bevæger sig naturligt, let og kraftigt.

Ved et Skue maa vi ikke glemme, at vi driver Hesteavl for Arbejdsbrug, og en flink og dygtig Hest i Arbejdet er langt mere værd end den træge Hest, navnlig i Tider som disse, hvor Kusken skal have saa høj en Løn, som Tilfældet er i Dag. Et Spand Heste, der trækker Kusken med i en fremadgribende Skridt i Markbrug, er noget helt andet og mere økonomisk end

det Spand, der skal drives frem. Og kommer vi til Høstarbejdet, har det Betydning, at et Spand Heste uden Pisk og Slag kan trave frit ud i Marken efter det næste Læs. Det betyder noget paa en travl Høstdag.

Til Slut kommer Kraftprøven ogsaa til at betyde noget i Avlen paa den Maade, at Hingsteholderen faar lært Hingsten til at gaa i Tøj, at gøre Brug af Hingsten i det daglige Arbejde og dermed forlænge Levetiden for et saadant Avlsdyr, som mange fristes til ellers at lade staa stille paa Stalden Aaret rundt. Et Avlsdyr forsumper nemt, naar Musklerne aldrig spændes, og Stofskiftet, som er af saa stor Betydning for Blodfornyelsen og Renholdelsen af Huden, nedsættes ved den permanente Stillestaaen selv i en god Stald.

Vore Avlsdyr maa saa vidt muligt leve naturligt, og dertil hører jævnlig Brug ude i den frie Natur, saadan som en noget gammeldags, sjællandsk Bonde sagde til mig engang, da han var over de 80 Aar: „Jeg er ikke rigtig i Vigør, uden at jeg daglig faar Sveden ud.“

Niels Skrumsager.
